

Viggo Starcke: Uden at kunne indrømme, at dette lovforslag hører hjemme i den storpolitiske sfære, hvortil den sidste ærede taler åbenbart henlagde det, vil jeg ganske kort henvisse til vore udtalelser ved tidligere behandlinger af lovforslaget.

Vi forstår godt, at arbejderne kan blive stillet overfor et problem ved indførelse af en mindedag, en fridag, hvorved der fremkommer et løstab, men vi mener, at i og for sig er det noget urimeligt i, at en del af befolkningen skal have inddækket sit tab, således at en anden del af befolkningen skal betale det. Hvis alle mener noget med denne mindedag, må hver part tage sin del af tabet. Jeg mener desuden, at man vil kunne komme udover dette problem ved den ordning, som tidligere har været omtalt med store bededag, som jo ikke indtager samme stilling som de store religiøse helligdage indenfor kirken, idet det er et lokalt, dansk, administrativt fænomen fra Struensees tid.

Jeg synes, det ville være værdigt for Danmark og værdigt for den høje regering, hvis man hurtigt kunne få løftet denne sag op over de partipolitiske hensyn og få en løsning igennem en udvalgsbehandling.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Der er ingen grund for mig til nu at gå ind i nogen argumentation om de synspunkter, der er fremført her. Det er gjort under de tidligere behandlinger meget grundigt af de ærede ordførere og af mig. Jeg skal nøjes med at gøre den bemærkning, at personlig vil jeg finde det urimeligt at gøre 5. maj til en folkekirkelig helligdag. Den har intet med kirkelige traditioner eller noget i den retning at gøre. Derfor synes jeg, man skal fastholde, hvis man når til en løsning, at give dagen karakter af en national festdag, således som lovforslaget tilsigter.

Jeg er uenig med det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, når han taler om, at den måde, sagen gennem lovforslaget foreslås løst på, skulle gøre dagen upopulær. Tværtimod frygter jeg for, at dagen netop hos den hundredtusindtallige del af den danske befolkning, som ikke står i fast lønforhold, vil blive upopulær, hvis den gennemføres således, at denne, den fattigste del af den danske befolkning bliver den eneste del af befolkningen, som ikke dækkes. Derfor tror jeg ikke, man skal anvende en sådan argumentation.

Det sidste tjener også som svar på den bemærkning, det ærede medlem hr. Viggo Starcke gjorde.

Det eneste, der overraskede mig i forhandlingen, var den bemærkning, den kommu-

nistiske ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, gjorde. Han, der har hånet, og hvis presse har hånet det storpolitiske forlig og alt, hvad der foretages af mere realitetsbetonede ting i denne sal, står nu op med løftet pegefinger og vil give os andre gode råd og insinuerer endog, at når denne sag ikke blev gjort til en del af det storpolitiske forlig, skyldtes det, som det ærede medlem påstod, at dette anliggende ikke for mig skulle være en hjertesag. Det falder mig ikke ind alvorligt at ville polemisere mod det ærede medlem. Jeg finder blot anledning til at understrege det besynderlige i, at han, der stærkere end nogen anden håner — håner — det alvorlige arbejde, der gøres i denne sal for at nå resultater, når han nu skal bruge det polemisk, pludselig fletter ind her, at det var en fejl, at vi ikke i de forhandlinger, der drejede sig om prislov, vareforsyningslov og tilskudsordninger, også løste denne sag. Jeg er fuldkommen overbevist om, at havde vi gjort det f. eks. ved en eller anden kompromisordning, havde det ærede medlem og hans presse været de første til at bebrejde min ringhed, regering og rigsdag den elendige kohandel, man havde lavet ved også nu at „kompromisere“ om en sag som den 5. maj, mindedagen for den frihedskamp, som det ærede medlem forsøger at tage patent på.

Nå, det er ikke nødvendigt og formentlig heller ikke hensigtsmæssigt at spille tiden på det ærede medlem og hans bemærkninger fra denne talerstol.

Jeg udtaler håbet om, at udvalget gør et forsøg på at nå en ordning, eventuelt et forlig, et kompromis — det synes jeg, der er grund til at udtale håbet om nu, da der for tredje gang fra alle sider udtales principiel tilslutning til tanken om at gøre 5. maj til en helligdag og kun praktiske grunde skiller. Jeg håber, at udvalget snarest vil gøre et meget alvorligt forsøg på at undersøge, om en sådan udgang af sagen er mulig. Vi bør af mange grunde, synes jeg, have denne sag klar, helst inden den 1. januar, så vi også af kalendermæssige hensyn ved, om der skal være store bededag næste år, eller om den 5. maj bliver ophøjet til den nationale festdag, den bør være.

Alfred Jensen: Jeg er ikke enig med det ærede medlem hr. Viggo Starcke, når han formelig giver udtryk for, at dette spørgsmål ikke er af samme vigtighed som de problemer, der blev løst i forbindelse med det storpolitiske forlig. Jeg er forsåvidt enig med ham i, at det ikke burde tages med, fordi det ikke fortjener at være med dér, for